

Arrest

nr. 298 161 van 4 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 juli 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Pekha, gelegen in het district Achin, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, uw broers en uw zussen. Uw vader werkte sinds 2017 als één van de hoofdleden van het comité in uw buurt dat werd opgericht om de misdadigers in uw regio te stoppen en daesh te bestrijden. Uw vader werd twee à drie keer bedreigd door daesh in 2017.

U verklaarde dat daesh in 2017 plots meer macht kreeg in uw regio waardoor het comité moest vechten tegen hen. Na een gevecht waarbij twee leden gewond raakten en één lid vermoord werd, zijn ze hulp gaan vragen aan de overheid en de veiligheidsdiensten. Deze vochten tegen daesh en konden hen weggagen. Een week later pleegden daesh een inval op jullie huis en namen uw vader mee. Twee dagen later werd uw vader vermoord teruggebracht naar jullie huis. Diezelfde dag zijn jullie verhuisd naar jullie oom in Gorko, district Durbaba, provincie Nangarhar. Acht maanden later, in de achtste of negende maand van 2017, kwamen daesh naar het huis van uw oom. U was op dat moment cricket aan het spelen. Ze vroegen naar u en doorzochten uw huis. U werd hiervan op de hoogte gebracht door uw moeder en ze raadde u aan niet naar huis te komen. U bleef vervolgens een nacht bij een vriend. De volgende ochtend om zeven uur besloot u om naar huis te gaan om te gaan kijken wat er aan de hand was. Uw oom besliste vervolgens dat u het land moest verlaten. U leefde nog een week ondergedoken bij vrienden en kennissen tot uw uitreis geregeld was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omstreeks maart 2021 uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 24 maart 2022 toekwam. U diende op 25 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, een origineel document over het comité waarvan uw vader lid was, een originele dreigbrief van daesh en de originele briefomslagen waarmee de documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 31 maart 2022 werd geconcludeerd dat u 21.5 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door daesh.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw werkelijke leeftijd, een elementair onderdeel van uw identiteit. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 maart 2022 aan dat u geboren bent op 16 februari 2005 en zodoende op dat ogenblik 17 jaar was. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël

(KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan wat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 31 maart 2022 reeds een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Een noemenswaardig verschil. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaalde u te zijn geboren op 16 februari 2005 (CGVS, p. 4). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog iets wou zeggen over het leeftijdsonderzoek, verwees u naar uw taskara en u verklaarde dat u het resultaat van de machine niet vertrouwde (CGVS, p. 4). Volgens uw taskara was u 10 jaar oud in 1394 (in westerse kalender 2015-2016). Dit kan niet kloppen gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Dit werpt bijgevolg ook twijfels op over de authenticiteit van uw taskara. Hoe dan ook kan uw taskara niet weerhouden worden als een afdoende bewijs van de door u aangegeven leeftijd. Zo blijkt uit objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relativeert. De vaststelling dat u de Belgische asielinstellingen trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, geeft blijk van bedrieglijke intenties en ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede slaagde u er niet in om de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte aannemelijk te maken. Zo wist u het CGVS niet te overtuigen van de waarheidsgetrouwheid van het vluchtrelaas dat u voor de Belgische asielinstanties vooropstelde.

Allereerst kan er opgemerkt worden dat u doorheen het parcours dat u aflegde voor de Belgische asielinstanties geen eensluidende verklaringen aflegde met betrekking tot uw asielrelaas. Zo is er sprake van manifest tegenstrijdige verklaringen tussen uw verklaringen bij uw aanmelding enerzijds en uw verklaringen bij DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS anderzijds. Zo verklaarde u bij uw aanmelding dat u Afghanistan ontvluchtte omdat uw leven in gevaar was vanwege de taliban en u geen toegang had tot onderwijs (fiche NBMV). Daarenboven was er toen helemaal geen sprake van de moord op uw vader en de verhuizing van uw familie, integendeel, uw vader en de rest van uw familie woonden volgens uw verklaringen toen in Pekha en uw vader organiseerde zelfs uw reis (fiche NMBV). Bij DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw vader bedreigd en daarna vermoord werd door daesh, u en de rest van uw familie vervolgens beslisten om te verhuizen naar Gorko en daesh u vervolgens daar kwam zoeken (vragenlijst CGVS, nr. 5; CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen aangaande het lot van uw vader, ontkende u louter dat u dit zou verklaard hebben bij uw aanmelding (CGVS, p. 15-16), waarmee u geen enkele verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen betreffende de reden voor uw vlucht, repliceerde u dat u zich niet kon herinneren te hebben verklaard dat u in gevaar was door de aanwezigheid van de taliban in uw regio en u hierdoor niet naar school kon. U zei nooit dat de taliban in jullie regio aanwezig waren, want dat was ook niet het geval (CGVS, p. 15-16). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat geenszins om deze tegenstrijdigheden op te heffen. Tot slot kon u evenmin een aannemelijke verklaring bieden voor uw uiteenlopende verklaringen over de verblijfplaats van uw familie. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen ter zake, kwam u niet verder dan dat u het niet begreep en alles precies door elkaar gehaald was. U herhaalde dat u verklaard had dat jullie in Pekha woonden en daarna naar Gorko verhuisden (CGVS, p. 16), wat andermaal geen verschoning biedt voor uw uiteenlopende verklaringen ter zake. Al deze tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind en tasten zowel uw algemene geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aan.

Daarenboven kon u totaal geen correct zicht geven op de duur van uw verblijf in Gorko. Zo stelde u bij DVZ dat u nog vier jaar in Gorko had gewoond vooraleer u vertrokken bent uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, nr. 5; verklaring DVZ, nr. 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u maar één week in Gorko zou hebben gewoond (CGVS, p. 5). Er werd u hieromtrent zelfs nog eens uitdrukkelijk gevraagd of het in totaal maar één week was en u bevestigde dit (CGVS, p. 5). Op een ander moment tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan plots dat u ongeveer acht maanden in Gorko verbleef (CGVS, p. 10). Gewezen op uw eerdere verklaring dat u slechts een week in Gorko had verbleven, verduidelijkte u dat u bedoelde dat u na het overlijden van uw vader onmiddellijk bij uw paternale oom naar Gorko was gegaan, waar Daesh u 8 maanden later kwam zoeken. Hierna leefde u nog een week ondergedoken en na een week bent u vertrokken (CGVS, p. 10). Deze verklaringen staan eveneens haaks op uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Wanneer u geconfronteerd werd met de verschillen in uw verklaringen zei u dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader vijf jaar geleden overleden was en u in 2022 aankwam (CGVS, p. 15). Dit klopt echter nog steeds niet met uw eerdere verklaringen en biedt geen verklaring voor de inconsistenties inzake de duur van uw verblijf in Gorko. U gaf dus totaal uiteenlopende versies van de chronologie van de feiten van uw asielrelaas, waardoor u geen zicht biedt op de werkelijke omstandigheden waarin deze zich manifesteerden. Het feit dat u verklaarde ongeschoold te zijn en de Afghaanse kalender niet te kennen (CGVS, p. 4), geldt in deze niet als een verschoningsgrond aangezien redelijkerwijze van u verwacht

kon worden dat u bij benadering kon aangeven hoe lang u waar verbleven heeft. Dat u niet zou weten of u slechts een week, dan wel verschillende maanden of zelfs verschillende jaren in Gorko zou hebben verbleven, is zelfs gelet op het door u verklaarde profiel niet aannemelijk. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Verder is het zeer opvallend dat u de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek situeerde in 2017, maar daarentegen verklaarde te zijn vertrokken in 2021. Hierop gewezen, stelde u dat er geen geld was en u uw paternale en maternale ooms vroeg om u zo snel mogelijk te laten vluchten omdat het ook gevaarlijk was (CGVS, p. 15). Eerder had u nochtans verklaard dat u slechts een week ondergedoken leefde totdat er geld gevonden was voor uw vertrek (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met het verschil van meer dan drie jaar, stelde u louter dat u het ook niet meer begreep en het precies heel chaotisch was (CGVS, p. 16). U bevestigde ook nogmaals dat wat u had verteld overeenkwam met hoe het verlopen was (CGVS, p. 16). Hiermee biedt u echter geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, die zodoende overeind blijven. Het loutere feit dat u analfabeet zou zijn en verklaarde de Afghaanse kalender niet te kennen, geldt ook hier niet als een verschonende omstandigheid. De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Daarnaast was uw kennis over de door u aangebrachte documenten ondermaats en bevatten deze bovendien vreemde elementen. Vooreerst had u geen idee wanneer het document van het comité werd opgesteld, (CGVS, p. 10). Zelf probeerde u dit goed te praten door te stellen dat u de documenten niet hebt bekeken (CGVS, p. 11). Dergelijke desinteresse is echter geen afdoende verklaring aangezien van u kon verwacht worden dat u op zijn minst deze documenten had bekeken vooraleer u deze neerlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas. Zelfs indien u de inhoud van dit document zelf niet zou kunnen lezen, wat u nergens aangaf, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich op een andere manier zou informeren over de inhoud ervan, bijvoorbeeld door een beroep te doen op uw neef, die u deze documenten opstuurde (CGVS, p. 11), dan wel uw sociaal assistent of eventueel zelfs andere Afghanen in België. Verder verklaarde u dat uw vader zou zijn gestart bij het comité in 2017, maar op het document dat u hieromtrent voorlegde, staat echter 2014 genoteerd. U gaf hiervoor als verklaring dat het comité al eerder werd opgericht, maar ook dit biedt geen verklaring (CGVS, p. 16). Het is namelijk niet logisch dat uw vader dan al op dit document vermeld zou staan als hij pas startte in 2017. Dit document sluit dus niet aan bij uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw vader in het comité. Ook bevat dit document een westerse datum, wat eerder vreemd is in de Afghaanse context. Hierop gewezen zei u dat er een Afghaanse datum genoteerd stond (CGVS, p. 11). Daarnaast is het ook zeer frappant dat dergelijk officieel document is opgesteld op een gelijnd A4-blad. Uit de beschikbare informatie blijkt daarenboven dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Hierbij moet worden benadrukt dat een dergelijke document op eenvoudige wijze kan worden gefabriceerd.

Ook over de inhoud van de dreigbrief kon u amper informatie geven (CGVS, p. 11). U had geen idee over wat er precies in de dreigbrief stond aangezien u ook hiernaar niet gekeken had (CGVS, p. 11). Verder verklaarde u dat uw vader deze dreigbrief ontving in 2017, maar dit stemt niet overeen met het jaar 2016 dat staat genoteerd op deze brief (CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd, zei u ook dat het comité al eerder werd opgericht, maar ook dit is niet afdoende aangezien u verklaarde dat deze dreigbrief gericht was aan uw vader en hij met zijn activiteiten zou gestart zijn in 2017 (CGVS, p. 16). Ook hier herhaalde u nogmaals dat u de brief niet hebt bekeken, maar ook deze uitleg komt u niet ten goede (CGVS, p. 16). Daarenboven bevat ook deze brief een westerse datum, wat eerder vreemd is voor een groepering als daesh in Afghanistan. Uw onwetendheid en desinteresse in de door u neergelegde stavingsstukken plaatsen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas slechts verder op de helling.

Daarnaast is de interesse van daesh om ook u te vatten zeer vreemd. U reed namelijk enkel rond met uw vader, maar verder deed u niks anders dat gelinkt zou kunnen worden met het comité (CGVS, p. 12). Zelfs indien daesh u louter omwille daarvan toch wou vatten, is het vreemd dat ze u niet meteen meenamen samen met uw vader aangezien u op dat moment ook thuis was (CGVS, p. 14). Het is dan ook merkwaardig dat u acht maanden dan wel vier jaar (vragenlijst CGVS, nr. 5) later plots wel werd gezocht door daesh (CGVS, p. 15). Hierop gewezen, kwam u niet verder dan dat ze uw vader reeds vermoord hadden en ze u ook wilden vermoorden en niet sparen. Ze waren in de bergen en daarom kwamen ze u ook zoeken (CGVS, p. 15). Hiermee biedt u echter geen afdoende verklaring voor de plotse interesse van Daesh in uw persoon, maanden, dan wel jaren na de dood van uw vader. Indien ze u daadwerkelijk zochten omdat u soms rondreed met uw vader kan er immers op zijn minst verwacht worden dat ze eerder op zoek gingen naar u. Daarnaast verklaarde u ook dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door daesh (CGVS, p. 9). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Omwille van het geheel van bovenstaande redenen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met Daesh omwille van de tewerkstelling van uw vader.

Tot slot dient er ook op gewezen te worden dat de aanwezigheid van daesh in uw regio louter verweven was met de algemene veiligheidssituatie destijds. U verklaarde namelijk dat daesh alle dorpelingen in uw regio viseerde (CGVS, p. 14). U wist zelf niet aannemelijk te maken dat u persoonlijke vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan (cfr. supra). Voor zover u louter vluchtte omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw regio destijds, moet benadrukt worden dat dit niet volstaat voor de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. Het betreft hier namelijk enerzijds geen persoonsgerichte vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep die valt onder de Vluchtelingenconventie van Genève. Anderzijds is de situatie in Afghanistan gewijzigd sinds de machtsovername van de taliban (zie infra, beoordeling art. 48/4, § 2 c)). Het louter verwijzen naar de algemene situatie is dan ook onvoldoende om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen aangezien de situatie in Afghanistan momenteel niet van dien aard is dat aan elke Afghaanse burger internationale bescherming zou moeten worden verleend.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen

aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw originele taskara, een origineel document over het comité waartoe uw vader behoorde, een originele dreigbrief van daesh en de originele briefomslagen waarmee de documenten verstuurd werden, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, het document over het comité waartoe uw vader behoorde en de dreigbrief van daesh werden hierboven reeds besproken. De briefomslagen waarmee de documenten verstuurd werden, tonen louter aan dat u post ontving uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Vervolgens zet hij op theoretische wijze de situatie in Afghanistan uiteen waarbij hij de humanitaire situatie en zijn vrees voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering bespreekt. Tot slot wijst verzoeker aangaande een subsidiaire beschermingsstatus op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit de bestreden beslissing die hij tracht te weerleggen, fragmenten uit 's Raads rechtspraak, uit algemene landeninformatie, uit rechtsleer, uit rapporten, uit persartikels en uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud om zijn betoog te staven.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 31 maart 2022 werd geconcludeerd dat u 21.5 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker betwist de resultaten van het gevoerde leeftijdsonderzoek doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Bovendien maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van elementen of omstandigheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 2 augustus 2022) en verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 2 augustus 2022, p. 11, vraag 30).

Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker, die wordt geacht meerderjarig te zijn, gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door Daesh wegens de werkzaamheden van zijn vader als hoofdte van een comité in het dorp ter bestrijding van criminaliteit en Daesh. Hierbij lichtte verzoeker toe dat zijn vader, die door Daesh werd bedreigd, werd vermoord en dat Daesh daarna op zoek was naar hem om hem ofwel te doden omdat hij vaak bij zijn vader was ofwel om hem te rekruteren.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente, draagkrachtige vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker doorheen het parcours dat hij aflegde voor de Belgische asielinstanties geen eensluidende verklaringen aflegde met betrekking tot zijn asielrelaas:

“Zo is er sprake van manifest tegenstrijdige verklaringen tussen uw verklaringen bij uw aanmelding enerzijds en uw verklaringen bij DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS anderzijds. Zo verklaarde u bij uw aanmelding dat u Afghanistan ontvluchtte omdat uw leven in gevaar was vanwege de taliban en u geen toegang had tot onderwijs (fiche NBMV). Daarenboven was er toen helemaal geen sprake van de moord op uw vader en de verhuizing van uw familie, integendeel, uw vader en de rest van uw familie woonden volgens uw verklaringen toen in Pekha en uw vader organiseerde zelfs uw reis (fiche NMBV). Bij DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw vader bedreigd en daarna vermoord werd door daesh, u en de rest van uw familie vervolgens beslisten om te verhuizen naar Gorko en daesh u vervolgens daar kwam zoeken (vragenlijst CGVS, nr. 5; CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen aangaande het lot van uw vader, ontkende u louter dat u dit zou verklaard hebben bij uw aanmelding (CGVS, p. 15-16), waarmee u geen enkele verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen betreffende de reden voor uw vlucht, repliceerde u dat u zich niet kon herinneren te hebben verklaard dat u in gevaar was door de aanwezigheid van de taliban in uw regio en u hierdoor niet naar school kon. U zei nooit dat de taliban in jullie regio aanwezig waren, want dat was ook niet het geval (CGVS, p. 15-16). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat geenszins om deze tegenstrijdigheden op te heffen. Tot slot kon u evenmin een aannemelijke verklaring bieden voor uw uiteenlopende verklaringen over de verblijfplaats van uw familie. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen ter zake, kwam u niet verder dan dat u het niet begreep en alles precies door elkaar gehaald was. U herhaalde dat u verklaard had dat jullie in Pekha woonden en daarna naar Gorko verhuisden (CGVS, p. 16), wat andermaal geen verschooning biedt voor uw uiteenlopende verklaringen ter zake. Al deze tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind en tasten zowel uw algemene geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aan.”

Verzoeker werpt in dit verband op dat de gehoren bij de DVZ in een zeer snel tempo verlopen en zij herhaaldelijk worden onderbroken met de mededeling dat alle details later kunnen worden besproken. Met betrekking tot het allereerste verhoor bij de DVZ ter registratie wordt in het verzoekschrift benadrukt dat dit gehoor, dat eveneens in een ijtempo plaatsvindt, dient om verzoeker te identificeren en niet ter bespreking van de eigenlijke problematiek waarbij wordt opgeworpen dat er zich wellicht een vergissing heeft voorgedaan. Verzoeker stelt namelijk problemen te hebben met één van de terroristische groeperingen in Afghanistan zijnde Daesh en hij heeft geen onderwijs genoten zodat dit vermoedelijk werd genoteerd als zijn relaas zonder dat hij de eigenlijke redenen kort heeft kunnen aanhalen. Verzoeker meent dat dus omwille van verweerders modus operandi tegenstrijdigheden zijn ontstaan die er niet zijn.

De Raad oordeelt evenwel dat verzoeker met zijn kritiek op de gehoren bij de DVZ zijn uiteenlopende verklaringen omtrent zowel zijn vluchtrelaas als de familiesamenstelling en verblijfplaatsen niet kan verschoenen.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het feit dat de gehoren bij de DVZ korter en anders verlopen dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, zo snel mogelijk de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de gehoren bij de DVZ niet tot doel hebben een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij eensluidende, consistente verklaringen aflegt over zijn vluchtrelaas en familiesamenstelling.

Verzoeker benadrukt aangaande het gehoor in het kader van de registratie van zijn beschermingsverzoek en dus zijn identificatie dat deze niet dient ter bespreking van de eigenlijke problematiek, doch gaat er hiermee aan voorbij dat er in het kader van dit gehoor evenwel ook expliciet werd gevraagd naar zijn vluchtmotief. Door nog op te werpen dat sprake moet zijn geweest van een vergissing kan verzoeker geen afbreuk doen aan zijn eigen uitdrukkelijke verklaringen. De Raad ziet niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het incorrect noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker toen hij gevraagd werd naar zijn vluchtmotief. Verzoeker slaagt er met zijn kritiek op de gehoren bij de DVZ en het louter volharden in één versie dan ook geenszins in zijn inconsistente verklaringen omtrent meerdere aspecten te verschonen. De Raad treedt dan ook verweerders oordeel bij dat deze significant uiteenlopende verklaringen zowel verzoekers algemene geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas aantasten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing met reden gewezen op volgende incoherenties en tegenstrijdigheden:

“Daarenboven kon u totaal geen correct zicht geven op de duur van uw verblijf in Gorko. Zo stelde u bij DVZ dat u nog vier jaar in Gorko had gewoond vooraleer u vertrokken bent uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, nr. 5; verklaring DVZ, nr. 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u maar één week in Gorko zou hebben gewoond (CGVS, p. 5). Er werd u hieromtrent zelfs nog eens uitdrukkelijk gevraagd of het in totaal maar één week was en u bevestigde dit (CGVS, p. 5). Op een ander moment tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan plots dat u ongeveer acht maanden in Gorko verbleef (CGVS, p. 10). Gewezen op uw eerdere verklaring dat u slechts een week in Gorko had verbleven, verduidelijkte u dat u bedoelde dat u na het overlijden van uw vader onmiddellijk bij uw paternale oom naar Gorko was gegaan, waar Daesh u 8 maanden later kwam zoeken. Hierna leefde u nog een week ondergedoken en na een week bent u vertrokken (CGVS, p. 10). Deze verklaringen staan eveneens haaks op uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Wanneer u geconfronteerd werd met de verschillen in uw verklaringen zei u dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader vijf jaar geleden overleden was en u in 2022 aankwam (CGVS, p. 15). Dit klopt echter nog steeds niet met uw eerdere verklaringen en biedt geen verklaring voor de inconsistenties inzake de duur van uw verblijf in Gorko. U gaf dus totaal uiteenlopende versies van de chronologie van de feiten van uw asielrelaas, waardoor u geen zicht biedt op de werkelijke omstandigheden waarin deze zich manifesteerden. Het feit dat u verklaarde ongeschoold te zijn en de Afghaanse kalender niet te kennen (CGVS, p. 4), geldt in deze niet als een verschoningsgrond aangezien redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u bij benadering kon aangeven hoe lang u waar verbleven heeft. Dat u niet zou weten of u slechts een week, dan wel verschillende maanden of zelfs verschillende jaren in Gorko zou hebben verbleven, is zelfs gelet op het door u verklaarde profiel niet aannemelijk. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Verder is het zeer opvallend dat u de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek situeerde in 2017, maar daarentegen verklaarde te zijn vertrokken in 2021. Hierop gewezen, stelde u dat er geen geld was en u uw paternale en maternale ooms vroeg om u zo snel mogelijk te laten vluchten omdat het ook gevaarlijk was (CGVS, p. 15). Eerder had u nochtans verklaard dat u slechts een week ondergedoken leefde totdat er geld gevonden was voor uw vertrek (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met het verschil van meer dan drie jaar, stelde u louter dat u het ook niet meer begreep en het precies heel chaotisch was (CGVS, p. 16). U bevestigde ook nogmaals dat wat u had verteld overeenkwam met hoe het verlopen was (CGVS, p. 16). Hiermee biedt u echter geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, die zodoende overeind blijven. Het loutere feit dat u analfabeet zou zijn en verklaarde de Afghaanse kalender niet te kennen, geldt ook hier niet als een verschonende omstandigheid. De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.”

Door louter zijn ongeschooldheid op te werpen en te stellen dat hij derhalve moeilijkheden heeft met concrete tijdsinzichten kan verzoeker allerm minst overtuigen.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk scholing heeft genoten en stelde te kunnen lezen alsook schrijven (Gehoor “Enregistrer Demande Protection Internationale” van 25 maart 2022, p. 4; Verklaring DVZ van 2 augustus 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker maakt zodoende niet zonder meer aannemelijk dat hij niet in staat was eenduidige, voldoende coherente en precieze verklaringen af te leggen aangaande de duur van zijn verblijf in Gorko en de chronologie van de feiten van zijn vluchtrelaas, te meer het in casu onder meer gaat om de moord op zijn vader hetgeen een ingrijpende gebeurtenis betreft en de directe gevolgen daarvan.

Waar verzoeker nog aanhaalt een traumatische reisweg achter de rug te hebben hetgeen ongetwijfeld een impact heeft gehad op zijn herinneringsvermogen, kan verzoeker evenmin zijn tegenstrijdige verklaringen verschonen.

In casu liggen geenszins stukken voor ter staving van mentale problemen of psychische stoornissen wegens een trauma waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en eenduidige tijdsinzichten te geven.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de traumatische ervaringen die verzoeker tijdens zijn reisweg kan hebben ondervonden, moet de Raad beklemtonen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, te meer in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker geenszins vage tijdsinzichten of het gebrek aan concrete tijdsinzichten worden verweten doch met reden wordt vastgesteld dat hij aangaande zijn verblijf in Gorko verschillende, zeer uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd waarbij de duur van zijn verblijf in Gorko varieerde van 1 week tot dan weer 8 maanden en tot zelfs vier jaar alsook dat hij geen coherent, eenduidig tijds kader kon bieden omtrent het overlijden van zijn vader en zijn eigen vertrek uit Afghanistan.

Door in het verzoekschrift te wijzen op de verklaringen op het CGVS en toe te lichten dat hij na het overlijden van zijn vader is verhuisd naar Gorko alwaar hij toch 4 jaar zou hebben verbleven waarna Daesh langskwam en hij een week na dit incident kon vertrekken kan verzoeker, die meent verschillende referentiemomenten te hebben gebruikt, geenszins voorgaande concrete bevindingen ombuigen die steun vinden in zijn eigen expliciete, tegenstrijdige verklaringen.

Voorts heeft de commissaris-generaal aangaande de neergelegde documenten ter staving van het vluchtrelaas op pertinente wijze als volgt geoordeeld:

“Daarnaast was uw kennis over de door u aangebrachte documenten ondermaats en bevatten deze bovendien vreemde elementen. Vooreerst had u geen idee wanneer het document van het comité werd opgesteld, (CGVS, p. 10). Zelf probeerde u dit goed te praten door te stellen dat u de documenten niet hebt bekeken (CGVS, p. 11). Dergelijke desinteresse is echter geen afdoende verklaring aangezien van u kon verwacht worden dat u op zijn minst deze documenten had bekeken vooraleer u deze neerlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Zelfs indien u de inhoud van dit document zelf niet zou kunnen lezen, wat u nergens aangaf, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich op een andere manier zou informeren over de inhoud ervan, bijvoorbeeld door een beroep te doen op uw neef, die u deze documenten opstuurde (CGVS, p. 11), dan wel uw sociaal assistent of eventueel zelfs andere Afghanen in België. Verder verklaarde u dat uw vader zou zijn gestart bij het comité in 2017, maar op het document dat u hieromtrent voorlegde, staat echter 2014 genoteerd. U gaf hiervoor als verklaring dat het comité al eerder werd opgericht, maar ook dit biedt geen verklaring (CGVS, p. 16). Het is namelijk niet logisch dat uw vader dan al op dit document vermeld zou staan als hij pas startte in 2017. Dit document sluit dus niet aan bij uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw vader in het comité. Ook bevat dit document een westerse datum, wat eerder vreemd is in de Afghaanse context. Hierop gewezen zei u dat er een Afghaanse datum genoteerd stond (CGVS, p. 11). Daarnaast is het ook zeer frappant dat dergelijk officieel document is opgesteld op een gelijnd A4-blad. Uit de beschikbare informatie blijkt daarenboven dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Hierbij moet worden benadrukt dat een dergelijke document op eenvoudige wijze kan worden gefabriceerd.

Ook over de inhoud van de dreigbrief kon u amper informatie geven (CGVS, p. 11). U had geen idee over wat er precies in de dreigbrief stond aangezien u ook hiernaar niet gekeken had (CGVS, p. 11). Verder verklaarde u dat uw vader deze dreigbrief ontving in 2017, maar dit stemt niet overeen met het jaar 2016 dat staat genoteerd op deze brief (CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd, zei u ook dat het comité al eerder werd opgericht, maar ook dit is niet afdoende aangezien u verklaarde dat deze dreigbrief gericht was aan uw vader en hij met zijn activiteiten zou gestart zijn in 2017 (CGVS, p. 16). Ook hier herhaalde u nogmaals dat u de brief niet hebt bekeken, maar ook deze uitleg komt u niet ten goede (CGVS, p. 16). Daarenboven bevat ook deze brief een westerse datum, wat eerder vreemd is voor een groepering als Daesh in Afghanistan. Uw onwetendheid en desinteresse in de door u neergelegde stavingsstukken plaatsen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag slechts verder op de helling.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat geen rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijk profiel waarbij wordt benadrukt dat verzoeker slechts twee jaar naar school is gegaan en het dus zelf nalezen van de dreigbrief een onmogelijke opdracht is. Wat betreft het beroep doen op anderen wordt dan weer aangevoerd dat verzoeker deze documenten slechts een week voor het groot interview heeft ontvangen zodat het moeilijk is om in die korte tijdspanne iemand te voorzien die hem deze documenten

kon voorlezen en uitleggen. Evenmin kon volgens verzoeker beroep worden gedaan op een sociaal assistente gezien het enorme tekort daaraan waardoor zij overbelast geraken of op mede Afghanen die evenmin geschoold zijn.

De Raad herhaalt dat verzoeker evenwel bij de DVZ verklaarde te kunnen lezen alsook schrijven (Gehoor “Enregistrer Demande Protection Internationale” van 25 maart 2022, p. 4) waarbij nog wordt opgemerkt dat gevraagd naar de inhoud van de documenten verzoeker op het CGVS geenszins aangaf dit niet zelf te kunnen lezen doch louter aangaf het niet te hebben bekeken zonder enige afdoende uitleg (persoonlijk onderhoud, p. 11, 16). Zodoende kan verzoekers betoog geenszins overtuigen.

De Raad is in casu van oordeel dat verzoekers desinteresse in deze relevante documenten afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde voldoende duiding te kunnen verschaffen omtrent de relevante documenten hoewel hij, ondanks het betoog rond mede Afghanen en gebrek aan sociale assistenten in België, wel nog contacten onderhoudt met zijn familieleden in Afghanistan die hem overigens deze documenten hebben bezorgd (persoonlijk onderhoud, p. 3, 5-6).

Voorts stelt verzoeker aangaande de “eigenaardige elementen” op de documenten dat hij niet meer kan doen dan zijn familieleden te vragen om de nog te vinden documenten op te sturen. Hij stelt dat hij moeite heeft gedaan om originelen te bekomen doch verweerder zich blijft verschuilen achter het stereotiep argument van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Hiermee brengt verzoeker echt geenszins valabele argumenten bij die de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Door nog te volharden in zijn verklaringen op het CGVS aangaande de namen van de leiders van het comité en de functie van zijn vader kan verzoeker geenszins zijn gebrekkige kennis omtrent de documenten en de vastgestelde passieve houding hierbij, noch de hoger vastgestelde aangetaste algemene geloofwaardigheid en tegenstrijdigheden verschonen.

Waar verzoeker aangaande de data op de dreigbrief beklemtoont dat tijdsinschattingen moeilijk zijn, dat hij alles situeert in het jaar dat zijn vader werd meegenomen en het mogelijk is dat schriftelijke bedreigingen werden geuit in het jaar ervoor te meer gelet op zijn verklaringen dat zijn vader inderdaad meerdere keren was bedreigd geweest, stelt de Raad vast dat verzoekers post factum verklaringen en zijn beweerde problemen met tijdsinschattingen die geenszins gestaafd worden, hoe dan ook geen ander licht kan werpen op zijn onwetendheid en desinteresse aangaande de inhoud van de dreigbrief en zijn passieve houding.

De Raad treedt nog volgende pertinente bevindingen bij:

“Daarnaast is de interesse van daesh om ook u te vatten zeer vreemd. U reed namelijk enkel rond met uw vader, maar verder deed u niks anders dat gelinkt zou kunnen worden met het comité (CGVS, p. 12). Zelfs indien daesh u louter omwille daarvan toch wou vatten, is het vreemd dat ze u niet meteen meenamen samen met uw vader aangezien u op dat moment ook thuis was (CGVS, p. 14). Het is dan ook merkwaardig dat u acht maanden dan wel vier jaar (vragenlijst CGVS, nr. 5) later plots wel werd gezocht door daesh (CGVS, p. 15). Hierop gewezen, kwam u niet verder dan dat ze uw vader reeds vermoord hadden en ze u ook wilden vermoorden en niet sparen. Ze waren in de bergen en daarom kwamen ze u ook zoeken (CGVS, p. 15). Hiermee biedt u echter geen afdoende verklaring voor de plotse interesse van Daesh in uw persoon, maanden, dan wel jaren na de dood van uw vader. Indien ze u daadwerkelijk zochten omdat u soms rondreed met uw vader kan er immers op zijn minst verwacht worden dat ze eerder op zoek gingen naar u. Daarnaast verklaarde u ook dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door daesh (CGVS, p. 9). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.”

Door slechts op te werpen dat hij bezwaarlijk verantwoordelijk kan gesteld worden voor de handelswijze van een terroristische groepering als Daesh waarvan niet kan verwacht worden dat deze rationeel redeneert en handelt en te stellen dat hij of zijn familie niet werden meegedeeld waarom hij na zoveel tijd werd gezocht, brengt verzoeker geenszins concrete, valabele elementen bij die verweerders omstandige bevindingen, die steun vinden in de door hemzelf geschetste gang van zaken en context, kunnen ontkrachten.

Verzoeker laat verder deze motieven volledig ongemoeid:

“Tot slot dient er ook op gewezen te worden dat de aanwezigheid van daesh in uw regio louter verweven was met de algemene veiligheidssituatie destijds. U verklaarde namelijk dat daesh alle dorpelingen in uw regio viseerde (CGVS, p. 14). U wist zelf niet aannemelijk te maken dat u persoonlijke vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan (cfr. supra). Voor zover u louter vluchtte omwille van de

algemene veiligheidssituatie in uw regio destijds, moet benadrukt worden dat dit niet volstaat voor de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. Het betreft hier namelijk enerzijds geen persoonsgerichte vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep die valt onder de Vluchtelingenconventie van Genève. Anderzijds is de situatie in Afghanistan gewijzigd sinds de machtsovername van de taliban (zie infra, beoordeling art. 48/4, § 2 c)). Het louter verwijzen naar de algemene situatie is dan ook onvoldoende om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen aangezien de situatie in Afghanistan momenteel niet van dien aard is dat aan elke Afghaanse burger internationale bescherming zou moeten worden verleend."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze overwegingen tot de zijne.

Wat betreft verzoekers vrees voor een gedwongen rekrutering, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen. Verzoeker, die meerderjarig is en niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

In navolging van bovenstaande maakt verzoeker dan ook geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Waar verzoeker meent een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, stipt de Raad nog ter volledigheid aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoekers vader reeds werd vermoord door Daesh en dat verzoeker stelde geen problemen te hebben gekend met de taliban en dat er zich na zijn vertrek ook geen problemen hebben voorgedaan (persoonlijk onderhoud, p. 9, 6). Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere werkzaamheden van zijn overleden vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn leeftijd overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande het gegeven dat hij nalaat een duidelijk zicht te geven op zijn werkelijke leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 31 maart 2022 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar). In casu blijkt niet dat verzoeker, die blijft volharden in de geboortedatum 2005 en verwijst naar zijn taskara, in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste

leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande een verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij (volledig) is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee jaar in België, naar algemene informatie, en rechtspraak, besluit de Raad dat verzoeker hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker rekening houdend met de resultaten van het gevoerde leeftijdsonderzoek tot ongeveer zijn zestien of achttien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot school heeft gelopen en naar de madrassa ging (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij verklaarde dat onder meer zijn moeder, twee broers en vier zussen bij zijn paternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contacten heeft met zijn familie in Afghanistan waaronder telefonisch met zijn moeder waarbij tevens wordt aangestipt dat een neef hem vanuit Afghanistan documenten opstuurde (persoonlijk onderhoud, p. 5-6, 3). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.2.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond

speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder verklaarde dat onder meer zijn moeder, twee broers en vier zussen bij zijn paternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contacten heeft met zijn familie in Afghanistan waaronder telefonisch met zijn moeder waarbij tevens wordt aangestipt dat een neef hem vanuit Afghanistan documenten opstuurde (persoonlijk onderhoud, p. 5-6, 3). Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn familie in Afghanistan het, hoewel het niet zoals vroeger is, toch nog goed stelt en voor zijn reis 8000 euro werd betaald (persoonlijk onderhoud, p. 6, Verklaring DVZ, p.11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.2.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak wordt herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU